

Tuổi Học Trò

Tuổi học trò của tôi trải rộng, trải dài suốt cuộc đời của tôi, thật vậy ngót 60 năm cuộc đời, đến hôm nay vẫn còn được cái hân hạnh gặp lại các thầy cô giáo, bạn bè thời niên thiếu, thưở cấp sách đến trường.

Cái ngày xa xưa ấy, ngày tôi được cấp sách đến trường lần đầu tiên, chú tôi âu yếm nắm lấy tay tôi dẫn đến ngôi trường làng, giao cho thầy giáo làng và nói: “Thầy ạ, tôi xin gởi thầy đứa cháu của tôi, bầm sinh tay trái, thầy để ý giùm, không cho cầm bút tay trái, nếu nó đổi tay trái thầy cứ đánh cho tôi”. Tôi đã khóc thật nhiều cho số phận hẩm hiu vì trời cho tôi cái định mệnh quái ác khắc nghiệt ấy. Đã gọi là bầm sinh cầm đũa cũng bằng tay trái, mỗi bữa cơm, gia đình ngồi chung quanh chiếc bàn tròn, tay tôi khều khào gấp thứ ăn, đôi lúc vãi đồ trên bàn, mọi người trong gia đình khó chịu nhìn tôi. Tôi tủi thân vô cùng và thâm trách trời đã trao cho tôi một ngôi sao xấu. Nhưng rồi ngày tháng trôi qua nhanh chóng, tôi quen dần với thời gian, khắc phục được với định mệnh trở trêu, tôi tập mãi, tập mãi, tôi đã cầm được bút, cầm đũa bằng tay phải.

Xã hội ngày nay rộng rãi hơn nhiều, còn coi việc tay trái là “trời ban, trời cho” biết bao người Mỹ gốc Việt cầm bút tay trái trên đất nước này.

Thời gian như thoi đưa, tôi bước vào bậc tiểu học, cha mẹ tôi cho chị em chúng tôi đi học ngay trường gần nhà, trong khuôn viên Giáo Đường Lộc Hưng, buổi sáng đến trường để học Văn học Đức, chiều lại đến nhà thờ để học giáo lý, sinh hoạt thiếu nhi như

bao trẻ khác. Tuổi thơ của tôi lớn dần theo năm tháng trong phạm vi của giáo xứ và học đường, với những bạn cùng lớp, cùng sinh hoạt, vào mỗi buổi chiều chúng tôi cũng họp nhau chơi nhảy dây, đánh đáo, chơi chuyền, ô quan, v. v...

Vào những ngày cuối tuần thường được Ba Mẹ đưa đi chơi những nơi như Thảo Cầm Viên – Sở Thú, Tao Đàn, bến Bạch Đằng, nhà thờ Đức Bà, chợ Bến Thành ... chỉ vào dịp nghỉ hè, trời Sài Gòn nóng nực tôi mới được đi xa hơn về những miền quê yên bình mát mẻ. Trong sâu thẳm miền nhớ tôi không thể nào quên chuyến đi chơi xa nhất đầu tiên trong đời là dịp tôi được bà ngoại cho tôi theo về miền đồng bằng sông Cửu Long, nơi người đạo Thiên Chúa Giáo di cư gọi là vùng dinh điền Cái Sắn, Rạch Sỏi, Rạch Giá. Ở đây khí hậu mát mẻ, ruộng vườn cò bay thẳng cánh. Lúa nếp, lúa tẻ trĩu nặng hạt vàng vì vụ theo làn gió thổi thơm ngát cả cánh đồng.

Khi được bước vào ngưỡng cửa trung học, thời ấy các nữ sinh bậc trung học bắt buộc phải mặc đồng phục áo dài trắng, tôi rất thích, rất vui vào mỗi buổi sáng thay bộ quần áo dài trắng cấp sách đến trường, bọn chúng tôi năm đứa chơi thân với nhau, rủ nhau đi học mỗi buổi sáng, năm tà áo dài trắng bay lượn quán quýt bên năm đôi chân mềm mại nhí nhảnh, hích qua hích lại cùng nhịp bước đến trường hòa với những tiếng cười hí hí ha ha qua những câu chuyện vui chúng tôi kể cho nhau nghe. Thịnh thoảng chúng tôi lại chụm đầu vào nhau to nhỏ vì thấp thoáng chúng tôi khám phá ra có những cặp mắt và những bước chân theo sau. Thì ra có năm bạn nam sinh cùng

Bùi Thanh Tâm

trường theo sau như muốn kết bạn với chúng tôi, đũa nào cũng thâm vui trong bụng và đoán ngầm xem chàng nào để ý đến mình.

Nói về chiếc áo dài, có rất nhiều văn thi sĩ đã mô tả: Chiếc áo dài là một biểu tượng của quốc gia dân tộc. Trải qua bao biến cố thăng trầm cùng mệnh nước cũng đã được cải tiến. Chẳng ngạc nhiên khi một người Việt Nam trả lời rằng Áo Dài là một trong những hình tượng tiêu biểu ở đất nước này. Thật khó mà dịch từ “Áo Dài” sang bất cứ ngôn ngữ nào vì không ở đâu có một tà Áo Dài như ở Việt Nam.

Thi sĩ Phan Long cũng thả hồn mình qua bài cảm tác “Chiếc Áo Dài, Tà Áo Quê Hương” sau đây:

*Em yêu mến chiếc áo dài,
Thướt tha duyên dáng, đẹp hoài thời gian.
Ngày Xuân nắng trải tơ vàng,
Khoe tà áo mới, ngập tràn tuổi thơ.
Lớn theo lứa tuổi học trò,
Tình che vạt trước, gió lùa vạt sau.
Những ngày đẹp mãi bên nhau,
Vạt vui in dấu, vạt sầu còn vương.
Đẹp sao tà áo quê hương,
Áo dài mãi trắng, nhớ thương năm nào.*

Trong muôn vàn thứ lụa là gấm vóc bội phần lộng lẫy, có gì đến phải ngạc nhiên khi chiếc áo dài nhẹ bay giữa lòng thành phố Sài Gòn vàng rực một màu nắng phương Nam, làm ngơ ngẩn trong lòng mỗi chúng ta.

*Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát; Bởi vì em mặc áo
lụa Hà Đông; Anh yêu màu áo ấy vô cùng ...*

Những bài thơ, bài hát chúng tôi đều thuộc lòng, vì cứ đọc, đọc lại, và nắn nót viết tay vào tập nhật ký hay lưu bút ngày xanh thuở học trò.

Bằng đi một thời gian, vì vận nước nổi trôi, tôi trôi dạt trên xứ người, đến định cư tại thành phố này, sinh hoạt trong nhà thờ này, mặc lại chiếc áo dài trắng cho hội Các Bà Mẹ Công Giáo, áo xanh cho hội Legio Mariae, đồng phục cho trường Việt Ngữ, tùy theo hoa màu do các Hiệu trưởng chọn lựa. Tôi vui nhất là có tí kiến thức nhỏ nhoi còn sót lại, đem ra truyền lại cho con cháu được sinh ra và lớn lên tại xứ người. Mỗi năm lại được đi tu nghiệp do trường Việt Ngữ tại Nam California tổ chức, nhờ vậy tôi được học hỏi nhiều, kiến thức thêm rộng mở.

Cơ duyên lại đến với tôi, tôi được gặp lại một số thầy cô giáo và bạn bè cùng lớp, cùng trường, mỗi năm chúng tôi cũng gặp lại thầy cô và bạn bè trong ngày Hội Ngộ, ngày Xuân họp mặt, ngày giỗ cho các vị Hiệu trưởng, Giám thị, thầy cô, bạn bè đã qua đời. Ôi còn gì vui thú hơn suốt cả cuộc đời được gắn bó với trường lớp, bảng đen, chữ nghĩa ...

Hôm nay ngồi hồi tưởng mới thấy “Định mệnh khắc nghiệt, ngôi sao xấu” mà thời thơ ấu tôi đã tự đặt và cột chặt vào cuộc đời mình, nay là những Hồng Ân, những Dấu Ấn, những May Mắn mà Trời đã ưu ái dành riêng cho tôi.